

[Henry Christensen.]

Derfor må det ærede medlem have mig undskyldt. Hvor megen sympati jeg end personlig kan nære for det ærede medlem, kan retsforbundets stilling på dette område dog mest karakteriseres således, at det gode, som retsforbundet siger det vil, magter det ikke, men det onde sikrer det gang på gang gennemført ved sin deltagelse i regeringen.

Den højtærede finansminister gik ind på et par af de hovedproblemer, som venstre har rejst, og fremførte en argumentation om det standpunkt, regeringen gennem sine forslag har taget til de indvendinger, jeg havde gjort. Han erkendte åbent, at det at kunne holde afgifter uden for pristallet i hvert fald har betydning for finanspolitikken på kortere sigt. Det vil ret forstået altså sige, at denne vej — og det er der vel heller ingen af os der tvivler om — vil den højtærede finansminister holde sig åben. Hvis det er tilfældet, og hvis det er rigtigt opfattet, vil det i høj grad være mange tjenestemænds, og jeg tror også deres organisationers, indstilling, at de ikke ønsker et grundlag og en lovgivning gennemført, der ved forskellige lejligheder bliver brudt på den ene eller den anden måde. Jeg tror, at tjenestemændene, hvis de gør sig dette helt klart, vil sige: vi ønsker at få et reelt grundlag, et fair grundlag, så vi ved, hvad vi har at rette os efter. Jeg tror, det vil stå dem klart, at man gør dem i hvert fald ikke noget godt ved at gå denne vej.

Den højtærede finansminister sagde videre, at det ikke er givet, at pristalsfamiliens skattebyrde ændrer sig sammenfaldende med den ændrede skattefordeling. Nej, det er det vel ikke, men det skulle vel i og for sig begrunde, at en automatisk regulering vil være urimelig, hvis pristalsfamiliens skattebyrde ændrer sig på anden måde end den almindelige skattefordeling. Jeg har henvist til tilstanden fra 1919 til 1946 og sagt, at i hele den periode har vi ikke haft en tilsvarende regulering for andre grupper, således som vi nu har. Det, jeg har villet sige dermed, og som står fast, er, at i hele

den periode var grundlaget for tjenestemændene forskelligt fra grundlaget for andre grupper i samfundet. Det holdt man fast ved gennem hele den periode, og derfor kan jeg ikke forstå styrken i argumentationen om, at det er en helt utænkelig situation at få forskelligt grundlag for de forskellige grupper nu.

Jeg mener — og det mener venstre — at det er forkert at tage skatterne med i pristalsberegningen; det har jeg begrundet, og det har vi diskuteret. Jeg så naturligvis meget gerne, om det blev sådan, at der intetsteds var mulighed for til regulering af indkomster at anvende et pristal, hvori skatterne indgik; men det ville vel være at gå et skridt videre. Den højtærede finansminister skulle i og for sig være mig taknemlig for, at jeg ikke har stillet forslag om, at vi nu skal bryde ind i de overenskomster, der lige er afsluttet; han har måske visse erfaringer angående vanskelighederne ved noget sådant. Det, jeg har sagt, er, at man kan ikke forvente, at man på et område, hvor det er lovgivningsmagten, der skal fastsætte grundlaget, kan få venstre, der jo gennem mange, mange år har hævdet disse synspunkter, til at gå med til at opretholde en fremgangsmåde, som vi finder forkert, og en fremgangsmåde, som ret beset ikke er af afgørende interesse eller betydning for tjenestemændene. Hvis den højtærede finansminister stiller som en betingelse, at det skal nå videre ud end til tjenestemændene, ja, så vil jeg med glæde høre en anvisning på, hvordan det lader sig gøre. Men det er i og for sig af hensynsfuldhed — det er den begrundelse, der ligger bag — at venstre ikke hidtil er gået videre.

Med hensyn til det andet problem: fremtidige tjenestemandsansættelsers forhold til folkepensionen, vil jeg først og fremmest henvise til, hvad jeg tidligere har sagt, og til, hvad folketingsudvalget i 1956 skrev; den højtærede minister tilsluttede sig den tanke, at en tilnærmelse mellem forholdene for statens tjenestemænd og forholdene for andre samfundsborgere var ønskelig. Det er